

γραφούν πολύ περισσότερα διὰ τὸν νεκρὸν καλλιτέχνην· πολὺ θέλωμεν νὰ γνωσθῇ μία ὥραία μελέτη πού ἔγραψεν ὁ κ. Ν. Βασιλειάδης, ὁ γνωστός ἱατρός ἀπὸ τὸ Φανάρι καὶ στενὸς φίλος τοῦ ποιητοῦ. Τὴν ἐδημοσίευσεν πρῶτα εἰς τὴ μικρὴ «Ἐφημερίδα» τοῦ Καμπούρογλου, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἰουνίου τοῦ 92, καὶ ἔπειτα ἐκτενέστερον συμπληρωμένην εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου τὸ προπερσινόν. Ἀξιίζει νὰ διαβασθῇ.

I. ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

«Ὁ μῦθος τῶν μνηῶν» ὁ Ἀπρίλης, ὅπως γιὰ μυριστή, καὶ ἴσως καὶ γιὰ παλαμπῶν, φερόμενος ὄνομα βαπτίσθηκε καὶ τὴν περασμένην ἐβδομάδα, δὲν εἶναι ὅσο τὸν θαρροῦμε καλός. Μοιάζει νᾶναι τὸ πρῶτο τριαντάφυλλο τῆς χρονίης, μὲ τὸ μεγαλύτερον ἀγκάθι κρυμμένο κάτω ἀπ' τ' ἀπαλά του φυλλοράχια.

Διάβασα σὲ μιὰ παληὰ μὰ πολὺ παληὰ στατιστικὴ πῶς οἱ ἐπιφανέστερες γυναῖκες πέθαναν στὸν Ἀπρίλη. Ἦταν λοιπὸν ἐπιρόθος, τίς ξεπάστρευε ἐκεῖνες καὶ ἄνοιξε τὸν δρόμον στὴν πρόοδον τῆς νεοτέρης γυναικός. Ὡστε ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐποψὴν ἦταν καλὸς καὶ μῶλα ταῦτα τίς τσιμπᾷ καὶ αὐτὲς μὰ πολὺ λαφρὰ μὲ τίς μικρούτσικες ἀπογοητεύσεις. Τίς φέρνει τὴν κατ' αὐτὸ ἄνοιξη μὲ τὰ χιλιόχρωμα λουλούδια, μὲ τὰ τρελλὰ τους ὄνειρα, πού, σὰν ἐκείνα, πολὺ σπάνια καρποφοροῦν καὶ αὐτὰ. Ξανοίγουν οἱ καρδιές καὶ ἄλλες βλέψεις καὶ κλείουν ἀμέσως—εἶναι πολὺ τρυφερές στὴν πρώτη τῆς αὐγῆς... ψυχρολουσίαι πού θαρρεῖς στὴν μοναχίαν τους συναποφύρουν καὶ τὸ πρῶτο κρῖον—πρόωρα σχηματισμένην ιδέαν τῆς ζωῆς—ἄλλες φυλάγουν ἀκόμα, ξεγνοῦν τὸ πρῶτο ψῦχος στὰ βλέμματα τὰ ζεστά τοῦ πρωτοῦ ἡλίου καὶ σὰν τίς πεταλούδες μὲ τὰ λουλούδια πού ξεραίνονται καίνε στὴ φλόγα τὰ φτερά τους.

Σπάνια μῶλα ταῦτα βλέψεις πού καὶ πού καὶ ἀποποιεῖς σὰν πεισματάρικα μπομπουκία, πού ἐπιμένουν καὶ τὸ κατορθώνουν νὰ μείνουν κλειστές μ' ὅλη τὴ φλογιστικὴ ζέστη τοῦ ἡλίου! Μ' ἀντὶ νὰ θαυμάσουν τὴ δύναμίν τους τίς θεωροῦν ἐκφυλισμένες ἢ συνηθέστερον δὲν τίς πιστεύουν.

Πιστεύετε τίς μαντίες; Ὅχι βέβαια· γιατί ἀλήθεια εἶναι πολὺς καιρὸς πού πέρασεν ἡ πίστις εἰς αὐτὲς ἂν καὶ ἡ μόδα τους ξαναγεννήθηκε.

Τώρα στὸ Παρίσι μιὰ κόρη ἰσχυρίζεται πῶς τὴν ἐμπνέει ὁ ἀρχάγγελος καὶ προλέγει εἰς ὅλους τὸ μέλλον. Τρέχει λοιπὸν ὅλος ὁ κόσμος πατεῖς με πατῶ σε νὰ ἀκούσουν τί θὰ πῇ. Καὶ ἐννοεῖται, ὁ καθεὶς ἐξηγεῖ τὰς μαντείας τῆς κατὰ τὴν ἰδικήν του ιδέα καὶ τὸ συμφέρον του.

«Τὴν ρώτησα, λέει ὁ Ζολᾶ, ποῖα θὰ νᾶναι ἡ φιλοσοφικὴ κατὰστασις τῆς Γαλλίας στὸν προσεχὴ αἰῶνα. Λαμπρὰ, μέγας φιλοσοφικὸς αἰὼν. Τὴν ρώτησα ποιοὶ σημερινοὶ συγγραφεῖς θὰ ζοῦν καὶ τότε στὸν θαυμασμὸ τῶν ἀνθρώπων. Μοῦ ἀπάντησε πῶς εἴξερε τὰ ὀνόματά τους, μὰ δὲν ᾔθελε νὰ μοῦ τὰ πῇ· τὴν ρώτησα ποιοὶ ἦταν τὸ μέλλον δυὸ νέων μυθιστοριογράφων πού ἀγαπῶ. Ἐγνώριζε τὸν ἕνα, ἦταν φανερό, μοῦ ἀπέδειξε γιατί ἔκαμε μνείαν ἐνός συμβεβηκότος μὲ κύρος, καὶ τοῦ προεῖπε θρίαμβον, ἐνῶ πολὺ συγκεκριμένα μίλησε γιὰ τὸν ἄλλο, πού μοῦ φάνηκε πῶς δὲν τὸν κολάζερε. Μὲ δυὸ λόγια σὰν τοὺς ταπεινοὺς θνητοὺς, δὲν λέει παρὰ ὅτι κολοῦρεται».

Ἀπίστευτα ἔ; Καὶ ὅμως τί καλὸ θῆτανε νὰ τὰ πιστεύει κανεὶς. Ἔτσι νᾶσαι πεπεισμένος πῶς ἐκείνο πού θὰ σοῦ πῇ τ' ἀραδιασμένο χαρτί εἶναι ἀλήθεια καὶ ἂς πᾶει νὰ μὴ ἦναι. Μπορεῖ νᾶναι κακό, μπορεί νᾶναι καλὸ αὐτὸ πού θὰ πῇ, μὰ θὲ νᾶναι ἀσθημα βέβαιον, θὲ νᾶναι πίστις σὲ κατὰ τυφλὴ, θὲ νᾶναι ἐλπίδα μέσ' στὸν ἀπελπιστικὸ μας αἰῶνα.

Τώρα εἶναι τῆς μόδας καὶ ἡ χειρομαντεία· τὴν ἀρέσουν πολὺ στὰ σαλόνια, ὅχι διὰ τὰ πράγματα πού ἀκόποτε ἀποκαλύπτει· ἔτσι ἐκ συμπτώσεως καὶ ἀρχετὰ νόστιμα, ὅσο διὰ τὸ πρακτικώτερον μέρος, ὅτι ἐπιτρέπει νὰ κρατήσῃ κανεὶς καμπόσα λεπτὰ ἐνῶ ἔμμορφο ξεγινωμένο χειράκι.

Τὰ ποιοὶ ἔμορφα χέρια ἔχουν οἱ Ἀμερικανίδες τοῦ Βορρᾶ. Ὑστερὰ ἔρχονται μὲ τὴ σειρά οἱ Αὐστριακὲς, οἱ Ἰταλίδες καὶ τελευταίαις οἱ Παρισινὲς πού μόνες ξέρον νὰ τὰ περιποιηθῶν. Οἱ Ἰσπανίδες ἔχουν μικρὸ χέρι μὲ παχειὰ δάκτυλα. Οἱ ρωσίδες ἔχουν περὶ μακρὰ χέρια ἀλλὰ κλοκακρωμένα, οἱ ἀγγλίδες ξυρὰ ἐνῶ οἱ γερμανίδες πλατεῖα μὲ ἀκομψὰ καὶ μακρὰ δάκτυλα.

Γ. Ι. Κάρ.

Μικρὰ χαρτάκια.

7. Ποιὰ γειτονιὰ προτιμάτε;
8. Πῶς εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ τὸ γεγῆρ, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῇ;
9. Πότε καθεὶς τοῖσθε ἄδειο τὸ κεφάλι του;

Ἀπάντησις εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ 11 ἀριθμοῦ τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς».

1. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σὲ μιὰ κλωστή.
2. Ἄρ' ἔχῃ μακρὰ καὶ γερά πόδια καὶ 2ον ἂν γυρίσῃ μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἐπάνω· ὥστε νὰ βλέπῃ τὸν οὐρανὸν ἀπὸ κάτω του.

3. Δὲν προσθέτει τίποτε καὶ ἀφαιρεῖ τὰ περισσώτερα.

ΓΕΩΡΓΗΣ.

1. Τὴν ὀμπρέλα μου στηρίζω πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, τὴν εὐτυχία μου ὅμως ποθεῖντά· τὴν ἔχω στὴν καρδιά μου.

2. Ἄν κατορθώσῃ νὰ χαμηλώσουν πο.β.λ.α πράγματα.

3. Προσθέτει φροντίδας καὶ ἀφαιρεῖ. . . φροντίδας.

Ε.Π. (*)

1. Τὴν εὐτυχίαν του στηρίζει καθεὶς, εἰς τὴν ἀπόκτησιν ἐκείνου, τὸ ὅποιον δὲν ἔχει.

2. Ἀναβαίνει κανεὶς ἐν.η.λ.α, ὅταν ἔχῃ τυχὴν ἀνοικτομάτα καὶ συνειδήσιν τυφ.λ.η.

3. Προσθέτει εἰς τὴν ζωὴν καλοπέρασι τὸ χρῆμα καὶ ἀφαιρεῖ φτώχεια.

Σ.

1. Συνήθως ἐκεῖ ποῦ δὲν πρέπει.

2. Μὲ τὸ μα.λό.νι ἂν ᾦναι θετικιστής, μὲ τὴν φαντασίαν, ἂν ᾦναι ποιητής.

3. Προσθέτει τὰ πλεονεκτήματα ποῦ χαίρουν οἱ πολλοῖσι στὴν κοινωρία μας καὶ ἀφαιρεῖ τὰ προσόδια ποῦ χον. οἱ φτωχοί.

3. (Δις) Προσθέτει ἀνάγκας καὶ ἀφαιρεῖ ἡσυχίαν.

ΑΝΤΙΠΟΓΡΑΦΟΣ.

1. Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ποθονύμενου του.

2. Ἐπιμέγων καὶ ὑπομέγων.

3. Προσθέτει τὴν σχετικὴν ἐνήμερίαν καὶ ἀφαιρεῖ τὴν ἡσυχίαν.

ΑΡΙΣΤΟΤ.

Εἶχαμεν καὶ ἄλλας ἀπαντήσεις πολλές καὶ μακράς, καὶ μὲ παραπομπὰς ἀκόμα, μὰ ποῦ νὰ τὰς δημοσιεύσῃ κανεὶς ὅλας. Ἄλλος τὴν εὐτυχίαν του τὴν στηρίζει εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην, ἄλλος εἰς τὴν ὀλιγάρκειαν καὶ ἄλλος ὅπου προβάσῃ. Ἀρκοῦμαι νὰ ἀποσπᾶω ἀπὸ μίαν τετρασέλιδον ἐπιστολήν, μὲ πολὺ πνεῦμα γραμμένην τὴν ἀπάντησιν μόνον εἰς τὴν πρώτην ἐρώτησιν. Κατὰ τὸν ἔξυπνον ἀνταποκριτὴν μας:

1. Οἱ περισσότεροι στηρίζουν τὴν εὐτυχίαν των σὲ τέσσαρα πόδια ἀπὸ τὰ ὅποια ἔχουν μόνον τὰ δύο· τὰ ἄλλα δύο φάχουν πάντοτε νὰ τὰ εἴρουν.

(*) Υ.Γ. Εἶδεν ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλος Ε.Π. καὶ δὲν θέλω μὰ δὲν θέλω νὰ συγχέω ἢ νὰ συγχέωμαι· εἰς τὸ ἐξῆς θὰ υπογράψω — ε. π. ξεύρετε, εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ἀφαιρέσεως.

Ἀλλοζηλογραφία.

30. Ἀποκλῆδι ἐνταῦθα. Εἶνε ὠριότατον δημοτικὸν ἄσμη, τὸ ὅποιον ἀπλύστατα παρεφράσατε ἀνεπιτηχεῶς εἰς τὴν καθαρῆυσαν.

31. Μαρχαρίταν ἐνταῦθα. Διὰ τί νὰ μὴν ἔχετε πεποίθῃσιν καὶ εἰς τὴν ἰδικήν σας καλίσθησιν; Εἶνε ἀνάγκη ὡς τυφλὴν νὰ σᾶς χειραγωγῶν πάντοτε οἱ κριτικοί; Οἱ κριτικοί, ὅταν κρίνουν φίλους, λιγάκι ἐπηρεάζονται. Ἄλλοι κρίνουν στηριζόμενοι εἰς κρίσεις προγενεστέρας. Νὰ διαβάσετε κρίσεις, μὰ ὅχι μὲ τόσον φανατισμὸν, διότι κατόπιν θὰ πάθετε ὅ,τι ἐπάθατε μὲ τὸ μικρὸ ἀνυπόγραφον ποιηματάκι ποῦ σᾶς ἔστειλα. Τὸ ἔγραψε ἓνας ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἀληθινὸς ποιητὰς μας, εἶνε τὸ ἀριστούργημα τοῦ καὶ σεῖς τὸ περιφρονεῖτε μόνον καὶ μόνον διότι εἶνε ἀγνώστον προσελίσεως καὶ ἐπομένως οἱ κριτικοὶ δὲν εἶπον τίποτε. Καὶ ὅμως οἱ κριτικοὶ διὰ τὴν ποιητὴν αὐτὴν, εἶπον ὅσα εἶχον νὰ ποῦν.

32. κ. Κ. Κ. Πύργον. — Εὐχαριστοῦμεν διὰ προθύμους ἐνεργείας· ἐγράψαμεν.

33. Κράκ ἐνταῦθα. — Ὁ «περιπλυνόμενος» σας χαριέστατος. Δὲν ξεύρω πῶς οὐδ' ἐφάνη ὅτι ὁ Τζῶρτζος καὶ ὁ Κράκ. εἶναι ἡ ἰδία κεφαλὴ καὶ ἡ ἰδία πέννα, πέννα καλλιτεχνική.

Εἰς τὸ διηγηματάκι, θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ, νὰ ἐπιφέρωμεν μερικὰς τροποποιήσεις:

Δὲν θέλωμεν μόνον τὸ ὄνομά σας, ἀλλὰ σᾶς παρκαλοῦμεν νὰ περάσετε τὴν Τετάρτην μετὰ 10ης καὶ 12ης ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μας, πρῶτον διὰ νὰ σᾶς συγχαρῶμεν καὶ δευτέρον νὰ σᾶς ὑποβάλλωμεν ἀκριβεστέρας παρατηρήσεις.

34. Α. Γιαννόπουλον εἰς Ἀγ.κ.υ.α.ν. — Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ὑπὲρ τῆς «Ἠρώς» προθυμίαν σας.

Πρὸς τοὺς κ. α β γ δ. Τὸ τυπογραφεῖον Ζιβίδου ἔγεινεν ἀληθινὰ μονάκριβον, μὲ τὰ νέα στοιχεῖά του. Καὶ ὁ πλέον καλαίσθητος εἰμπορεῖ νὰ ἱκανοποιηθῇ τῶρα εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦτο.

Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ κ. κ. συνδρομῆται, δύνανται ν' ἀπεκθίνωνται διὰ τὰ ἀφορῶντα τὸ περιοδικόν, πρὸς τὸν ἡμέτερον ἀνταποκριτὴν κ. Κωνσταντῖνον Κουμენტῖνον εἰς Πύργον.

Οἱ ἐν Σμύρνῃ πρὸς τοὺς κ. κ. Ε. Ζαραχά-νιν καὶ Στέφανον Βεῖνόγλου.

Οἱ ἐν Ἀγκύρᾳ πρὸς τὸν κ. Α. Γιαννόπουλον.

